

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, srpen 2007 (č.42)

Současný kostel svatého Mikuláše, financován německými rodáky, postaven r. 1993, vysvěcen biskupem Josefem

25.8. v 10:00 v Boleboří se koná česko-německá mše.

Původní barokní kostel, vyhořel r. 1947

Svátky v srpnu:

6.8. Proměnění Páně

8.8. Dominik, zakladatel Dominikánů

9.8. Terezie Benedikta od Kříže, patronka Evropy

10.8. Vavřinec, jáhen a mučedník

15.8. Nanebevzetí Panny Marie

20.8. Bernard z Clairvaux

22.8. Panna Maria Královna

24.8. Bartoloměj, apoštol

28.8. Augustin, učitel církve

29.8. Umučení Jana Křtitele

Jan Křtitel, Červený hrádek
zámecká kaple (R.Křelina)

Pozvánky na srpen:

* **Česko-německá mše svatá** bude v **Boleboři** v sobotu 25.8. v 10.00 hod.

* **Pařeztour** do Slovenského Rudohoří se koná ve dnech 27.8.-1.9. Více na www.pařeztour.cz

* **Celostátní setkání mládeže** se koná 13.-19.8. v Táboře.

* **Věci do charity** je možno přinést po předchozí telefonické domluvě - fara tel.: 474659460

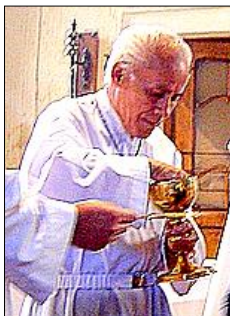
* V neděli 2. září budeme slavit v Jirkově svátek svatého Jiljí (Aegidius) - opata, **patrona** kostela (mše v 9:00)

* V neděli 2. září bude udělováno zvláštní **požehnání** pro děti a mládež do nového školního roku.

* Budeme slavit 34. **narozeniny** faráře 2. září odpoledne na farském dvoře (kolem 15:00). Děkuji za vaše dosavadní modlitby!!

*** **Svatováclavská pouť** do Staré Boleslavi se pořádá 28.9.2007. Přihlašujte se v sakristii. (mše 28.9. nebudou). Ve Strupčicích bude pouť v neděli.

Stalo se v červenci:

Zemřel Rudolf
Vittman,
kostelník a
akolyta
v Údlících.
R.I.P.

Květnovské poutě: ohlédnutí

P. Šimon Polívka z Vejprtu

Velký dík patří kněžím, kteří přišli z Čech a z Německa a také sakristiánkám paní Jermilové, M. Heranové a p. Medvedikovi.

P. Alois Heger z Chomutova

P. Miroslav Dvouletý z Jirkova

Křesťanská chaloupka ve Stebně u Ústí n.L.

ŘEHOLNÍ ŽIVOT V ČESKÝCH ZEMÍCH

Mirjam Hrudníková, OP

V knize najdete seznam všech řádů, které působí v České republice, dozvíte se o jejich vzniku, spiritualitě, místech dějinné působnosti a uvidíte na fotografiích současný řeholní oděv. Nejvýznamnější řády vyjmenuvává v úvodním slovu Dominik Duka:

„Počátky křesťanství v naší vlasti jsou spjaty s životem zasvěceným Bohu podle Ježíšových rad, jak o nich čteme v evangeliu. Svätí Cyril a Metoděj byli mnichy a první český biskup sv. Vojtěch se stal členem řádu, nejstaršího na Západě - řádu sv. Benedikta.

Mnišství raného středověku formovalo naši kulturu a civilizaci. Mendikanti spoluvytvářeli městskou a univerzitní kulturu vrcholného středověku. Život mnišek zjemňoval srdce středověkého člověka, jak o tom svědčí dílo Anežky České - klarisky.

Barokní tvář našich měst a venkova je krásným odkazem otců Tovařystva Ježíšova, kteří z trosk třicetileté války vyvedli naše země na vrcholnou evropskou úroveň.

První vlna národního obrození nalezla své opěrné body v našich kláštorech augustiniánů a premonstrátů. Tvůrci naší novodobé vědy a kultury vzešli z klášterních cel, jako např. P. Prokop Diviš, Aleš Pařízek, opat Johann Gregor Mendel, Pavel Křížkovský a další.

Moderní technická společnost, která neměla dostatek sil k řešení sociálních, zdravotnických a školských problémů, nalezla velkorysé pomocnice v moderních kongregacích 19. a 20. století, jako jsou boromejky, františkánky, premonstrátky, sestry Sv. Kříže, dominikánky a další kongregace uvedené v této knize. Také nové mužské řehole přicházejí na pomoc, jako např. redemptoristé či salesiáni.

Nejnovější doba svým antiklerikalismem vyvolává k životu sekulární instituty, které působí v duchu anonymního křesťanství.

A tak ani husitské bouře, administrativní zásahy císaře Josefa II. či komunistický pokus o totální likvidaci řeholního života nedokázaly díky Boží pomoci uhasit touhu po ideálu života v dokonalé lásce a odevzdanosti Bohu ve službě bližním.“

Výroky dětí: 1. Při četbě z učebnice náboženství pro 3. třídu, žák čte: „Byla to pro jejich národ nejradostnější událost. Oslavili ji obětováním darebáka“ .. (místo: beránka)

2. „Jakou smrtí zemřel Jan Křtitel? .... „hm.. Salome ho utancovala k smrti.“

Úcta k Dítěti Ježíši

„Beránek je bude pást a vodit k pramenům živé vody“
(Zj 7,17)

Ježíšovo dětství je aktuálním tématem od počátku křesťanství. Křesťané vždy toužili vyjádřit svou hlubokou úctu ke vtělení Boha a Pána Ježíše Krista. Nejvíce si připomínáme dětství Ježíše o **vánočních svátcích**. Mnoho vědomostí o Ježíšově dětství z Bible nemáme. Přesto však Božské Dítě uctivali již církevní otcové jako sv. Athanasius nebo sv. Jeroným. Mezi velké ctitele Ježíšova dětství patřili i sv. **Bernard** z Clairvaux, sv. **František** z Assisi a sv. **Antonín**

Paduánský (vyobrazován s Ježíškem v náruči). V období baroka to byla především sv. **Terezie** od Ježíše, která Jezulátko brávala s sebou při zakládání nových klášterů. Ve Španělsku její doby našel tento kult velikou odezvu. V ruce Ježíška můžeme nalézt nejrůznější atributy: pravou rukou nejčastěji žehná, v levé drží ptáčka, jablko, knihu, křížek nebo vinný hrozen, který je odkazem na eucharistii. Krásným květem této úcty je **sv. Terezie od Dítěte Ježíše** a od Svaté Tváře. Tato bosá karmelitka, jejíž sochy a obrazy najdeme v kostelech po celém světě, zůstává jedním z největších svědků Boží lásky pro dnešního člověka. Dívka ze severní Francie, narozená roku 1873, se jako patnáctiletá zasvětila Bohu a po devíti letech života za zdi kláštera odevdala svůj život Pánu roku 1897. Byla ženou plnou lásky a důvěry v Boha. Papež Pius X. o ní mluvil jako o největší světici všech dob, roku 1927 byla prohlášena patronkou misí a roku 1997 ji papež Jan Pavel II. prohlásil učitelkou všeobecné církve jako třetí ženu po Terezii z Avily a Kateřině Sienské.

Milostné Pražské Jezulátko

Pražské Jezulátko – Kristus jako dítě a král
Působná soška malého Ježíška, vystavená úctě lidí v kostele Panny Marie Vítězné v Praze na Malé Straně, přijímá denně návštěvníky z desítek zemí světa. Mnohým lidem, kteří se před ní modlili k Bohu, přinesla zázračná a neobvyklá vyslyšení. Lidé zde prosí o pomoc, uzdravení, mír, někteří s důvěrou očekávají narození dítěte, a mnozí se vrací, aby poděkovali. Soška vysoká 47 centimetrů je dřevěná s povrchem modelovaným z barevného vosku. Představuje malé dítě, oblečené v dlouhou košilku, ze které vykukují bosé nožky. Líbezná tvář přitahuje svou krásou.

Pravicí Ježíšek žehná, zatímco levice drží zemský globus završený křížem - celý náš svět spočívá v jeho ruce. Královské insignie vyjadřují víru společnou všem křesťanům - víru v Ježíšovo božství. V něm se sám všemohoucí a vševládnoucí Bůh stal člověkem.

Historie Pražského Jezulátka

Pražské Jezulátko pochází ze Španělska. Legenda vypráví, že se Ježíšek zázračně ukázal jistému mnichovi, který podle jeho podoby vymodeloval tuto sošku. Podle další legendy vlastnila sošku svatá Terezie od Ježíše, zakladatelka bosých karmelitek, planoucí velkou láskou k Dítěti Ježíši. Sošku prý darovala své přítelkyni, jejíž dcera se chystala na cestu do Prahy. Když se roku 1556 vévodkyně **Marie Manrique de Lara vdávala do Čech**, dostala sošku od své matky jako svatební dar. Její ovdovělá dcera Polyxena z Lobkovic pak vzácnou sošku darovala roku 1628 klášteru bosých karmelitánů u kostela Panny Marie Vítězné. Karmelitáni umístili sošku v kapli noviciátu, aby se mladí řeholníci učili ctnostem od malého Ježíše. V té době zuřila v Evropě Třicetiletá válka a ani Ježíšek nebyl ušetřen, když saská vojska obsadila roku 1631 Prahu. Teprve v roce 1637, po svém návratu do Prahy, našel pohozenou sošku **otec Cyril** od Matky Boží, původem Lucemburčan. S bolestí však zjistil, že má Ježíšek ulomené obě ruce. Zdálo se mu v tu chvíli, že mu Ježíšek říká: *Smilujte se nade mnou a já se smiluji nad vámi, dejte mi moje ruce a já vám dám svůj pokoj, jak mne budete ctít, tak já vám budu žehnat!*

Otec Cyril nakonec dosáhl toho, že Jezulátku byly vyrobeny nové ručičky. Vynaložený zlaťák se bohatě vrátil, když začal malý Ježíšek žehnat klášteru, místním lidem i **celé Praze**. Byla mu připisována zázračná uzdravení a mimo jiné i záchrana Prahy při obležení Švédy roku 1639. Roku 1651 byla soška nošena jako poutník po pražských kostelech a roku 1655 slavnostně korunována pražským biskupem. Dnes připomíná tuto událost výroční slavnost, připadající na poslední květnovou neděli.

Modlitba otce Cyrila

Ó Ježíšku, k tobě se utíkám, skrze tvou Matku tě žádám, vysvoboď mě z této mé nouze (*možno konkrétně vyjádřit*), neboť ti pevně a upřímně věřím, že tvé božství mě může ochránit. S důvěrou doufám v tebe, že najdu tvou milost. Z celého srdce a duše tě miluji, s bolestí lituji svých hříchů a na kolenou tě prosím, Ježíšku, vysvoboď mě z nich. Mým předsevzetím je polepšit se a již tě znovu neurážet. Proto se ti odevzdávám a chci vše trpělivě snášet a vždy ti opravdově sloužit. A svého bližního jako sebe sama chci kvůli tobě ze srdce milovat. Ježíšku, Dítě, klaním se ti, ó mocné Dítě, prosím tě, vysvoboď mě z této mé nouze (*možno vyjádřit slovy*), abych se věčně mohl těšit z tebe, s Marií a Josefem tě viděl a se všemi anděly se ti klaněl. Amen

Karmelitánská misie ve Středoafričské republice

**MISIONÁŘSKÉ
PŘÁTELSTVÍ**

Řád bosých karmelitánů je katolické řeholní společenství, podobně jako například františkáni. Kromě duchovní činnosti se již po řadu staletí věnuje i činnosti sociální, která je přirozenou součástí jeho misí. Misie, působící ve Středoafričské republice od roku 1971 nese název **Misie Pražského Jezulátka**.

Středoafričská republika se řadí mezi dvacet nejchudších zemí světa. Domorodý název země je Bêafríka, což v překladu znamená Srdce Afriky. Bosí karmelitáni zde působí ve čtyřech městech na severozápadě země, v podmínkách veliké bída a téměř neexistující infrastruktury. Školy, nemocnice, státní správa, podnikání, silnice – to vše zde existuje jen ve velmi omezené míře.

Území, na němž misie působí, se velikostí rovná českému kraji. Na misií závisí též asi 120 vesnic roztroušených v savaně – do některých je možné se dostat jedině pěšky. Oblast leží blízko rovníku a má nepřilíš zdravé tropické podnebí. Zdravotní potíže se nevyhýbají ani misionářům.

Misionáři vybudovali šest zdravotních středisek, leprosárium, centrum pro podvyživené děti, technické učiliště, tesařské výrobní družstvo, 24 základních a 10 mateřských škol, řadu studní... Pomáhají místním lidem zlepšit úroveň zemědělství a chovu zvířat. V hlavním městě Bangui se starají o rozvojový projekt stohektarové plantáže olejových palm. Jen tento projekt, jehož cílem je také zajistit částečné financování misie z místních zdrojů, dává práci stovce lidí.

Misie funguje díky pomoci, kterou můžete zaslat na účet:

Číslo účtu: 6024090888/2700 – HVB Bank, nám. Republiky, Praha 1, ČR
IBAN: CZ93 2700 0000 0060 2409 0888;
SWIFT: BACXCZPP

Ruční vozíček pro tělesně postižené

PATRONOVÉ ČESKÉ ZEMĚ (3.)

BLAHOŠLAVENÝ HROZNATA

„Když král Přemysl, přijmím též Otokar, šťastně spravoval české království, mezi jinými velmoži království Hroznata, vzešel z proslulého rodu knížecího, na královském dvoře první místo po královské vznešenosti zaujímal. Vyvýšenost rodu zdobil ctností a počestnými mravy, nad druhé se skvěl moudrostí a urozeností, velmi jsa ode všech ctěn. A jsa nadán hojným jměním a vědomostmi, moudře a štědrě statky svými mírnil nedostatek bližních a chudých. Bylť přívětivým těшитelem zarmoucených, otcem sirotků, podporovatelem strádajících, a pod pláštěm rytířským skrýval řeholníka; dáváje Bohu, což Božího jest - náboženstvím, králi, což královo jest - věrností a poslušností, a každému, což jeho jest - zřízenou laskavostí. „ (Vita fratris Hroznatae)

Hroznata, český šlechtic přemyslovské krve, se narodil kolem roku 1160. Hluboké křesťanské výchovy a vzdělání dostává se mu v rodině, jejíž křesťanská tradice navazuje až na svatou Ludmilu při počátku českých dějin.

Jako mladík, za delšího pobytu v polském Krakově u své sestry **Vojslavy**, je připravován na životní dráhu dvořana - diplomata, vojáka, všestranného hospodáře, ale povzbuzen mariánskou zbožností a tamní úctou mučedníka svatého Stanislava, stává se osobností, připravenou vždy hledat a naplnit Boží záměry. Proto jej nezmatou nezdary a nezlomí ani životní rány.

Jeho rodinné štěstí náhle končí smrtí manželky a synka. A tak místo pozemského, ustanovuje duchovní odkaz, když r. 1193 **zakládá klášter v Teplé**. Traduje se, že při stavbě kláštera v Teplé nevěděl Hroznata, jakou částkou správně zaplatit stavební dělníky. Proto vzal misku, naplnil ji až po okraj mincemi různé hodnoty a postavil ji před dělníky na kamennou zídku. Všichni si pak z misky brali pouze tolik mincí, kolik jim za práci skutečně náleželo. Stříbrná Hroznatova miska je součástí muzejních sbírek tepelského kláštera.

Hroznata slibuje návštěvu svatých míst a účast na křížových výpravách. Když slib nelze uskutečnit, povzbuzen papežem, záměnou zakládá **klášter pro řeholnice v Chotěšově** u Plzně. A konečně, když věnoval pro nejlepší účely všechno, co měl, při své poslední návštěvě v Římě, sám sebe zasvěcuje Bohu jako řeholník. Samotným papežem Inocencem III. je přivtělen premonstrátskému řádu a oblečen bílým řeholním rouchem. I potom však nežije jen

pro svou zbožnost nebo pohodlí, ale plně napodobuje Krista: Tam, kde dříve byl pánem, stává se sluhou, klášterním bratrem. Tam, kde dříve vše moudře řídil, prožívá nepochopení a tvrdost. Ustupuje do ústraní, aby zase povolán, pokorně dále sloužil. Tuší však, že bude následovat Krista i mučednickou smrtí. Při plnění svých povinností klášterního hospodáře, je tehdejšími, můžeme říci teroristy, zajat, mučen, vězněn, a když nechce zrušit své sliby, umírá v hladomorně dne 14. července roku 1217.

Život blahoslaveného Hroznaty byl naplněný vrcholnou láskou k Bohu a bližnímu a zakončený mučednickou smrtí. Vzbuzoval úctu a po staletí povzbuzoval mnohé, takže Církev jej vyhlásila za blahoslaveného dne 14. září 1897 a označila za **mučedníka pro spravedlnost**. Stal se také patronem nově vzniklé plzeňské diecéze.

Hroznata svou odvahou a rytířskostí oslovuje mladé, kteří hledají pravé ideály. Manželům a rodičům je vzorem. Jeho láska a uctivé přátelství k papeži je nám příkladem v dnešních zmatcích a nejednotě a pobídkou, dát každý své síly do služeb Církve. Jeho velkodušnost vůči Bohu nás učí, kde jsou i pro nás pravé hodnoty. Hroznata, ve své době vzdělanec evropského rozhledu, svými křesťanskými postoji pevně sloužil tehdejšímu státu. Pobízí tedy i nás, abychom přetvářeli život v naší vlasti, aby Bůh "nedal zahynouti nám ni budoucím". Založením klášterů, dal Hroznata národu nedoceněný dar duchovního a kulturního dědictví, které nyní na jeho přímluvu povstává znovu, aby překonalo následky bezbožectví. Hroznata svou statečností v nespravedlivém utrpení a násilí je vzorem a ochráncem všech nespravedlivě pronásledovaných a vězněných. Hroznatova **věrnost slibům**, které během života dal (**slib manželský, slib kříže a řádové sliby**), může být pro nás nastaveným zrcadlem, které nám ukazuje pravdivost a věrnost našeho slova.

podle bratří premonstrátů, klášter Teplá

Maria, Matko Spasitele a Královno všech svatých, vypros nám nové kněze a řeholníky a křesťanské rodiny. Blahoslavený Hroznato, oroduj za nás!

Korunovace Panny Marie – zamyšlení (Dominik Thalhammer S.J.)

Ježíš doprovází nejsvětější Pannu nekonečně dlouhými řadami andělů a svatých, za neustálého bouřlivého volání a radostného jáсотu až ke trůnu, který stál po pravici Boží. Pak zavládlo v nebi hluboké ticho. Nadešel okamžik, kdy nebe a země měly obdržet svou Královnu. S milující netrpělivostí čekal na to božský Syn ode dne jejího nanebevzetí. Dnes konečně mohl korunovat božsky královskou odměnou lásku a věrnost své Matky a velké utrpení, které pro něho snášela. Nyní může konečně velké temnoty víry, v nichž po celý život putovala, navždy od ní vzít a proměnit v nejjasnější světlo.

Ze svaté, čisté lásky k ní, nejčistší a nejkrásnější ze všech žen, vzniknou v budoucnu všechny velké činy v Církvi. Jí budeme vděčit za zničení bludů a průlom vždy nového, mladého života v Církvi. K jejím nohám položí velcí myslitelé, bojovníci a pracovníci Boží svá díla, oslavující ji. Její obraz ukáže přemnohým cestu ke strmým výšinám panství a svatosti a dodá síly všem zápasícím. Dokud je svět světem, neumlkne chór modlících se poutníků, kteří budou přinášet všelikou pozemskou bídu jejímu mateřskému Srdci. A nikdo od ní neodejde nepotěšen.

Při vši té slávě totiž vzala s sebou Maria do nebe své dobrotivé mateřské Srdce. Nepatří k těm, kteří se stydí za svůj nízký původ a zapírají své staré přátele, když dosáhli hodnosti a důstojnosti. Maria cítí, že sláva, kterou jí Božský Syn zahrnul, jí tím více zavazuje pomáhat z nebe svým dítkám v slzavém údolí, celou svou mocí a velkým vlivem, jaký má u trůnu Božího.

Zraky andělů a svatých jsou stále upřeny na Marii, která usedla po pravici božského královského Syna. Tu povstává Ježíš a majestátným posunkem vkládá Marii na zlaté vlasy královskou korunu se dvanácti zářícími hvězdami. Ejhle, vaše královna!

Tu nastane klanění a holdování po celém širém nebi. Klanějí se cherubíni, serafíni, andělé a archandělé; pluky nebeských duchů! Přitom jí kladou své koruny k nohám také patriarchové a proroci, apoštolové a mučedníci, vyznavači a panny a všichni nebešťané. Hlouběji však než oni všichni, sklání Maria svou hlavu pod rukama svého božského Syna. Je to, jako by mu chtěla zabránit: Zadrž, Pane! Zadrž! To je příliš mnoho cti a milosti, než abych to já, tvé ubohé stvoření, mohla snést.

Ale jako kdysi v Nazaretě, tak je také dnes na vrcholku svého štěstí a své moci, jen pokornou Dívkou Páně. Proto žasne jako dítě dnes, v den své korunovace a bude se divit celou věčnost a nepochopí, že mohl Pán shlédnout na nízkost své služebnice. S anděly a svatými se skláníme také my, holdující a modlíce se před tím největším a nejnepochopitelnějším ze zázraků, který způsobila Boží láska na člověku. Po Marii přijdeme na řadu také my. Naše Královna ve věčné slávě se za nás zaručí. Jednou nastane den, kdy se zázrak lásky Boží stane také na nás. Pak řekneme také my pod tíží jeho lásky - jako bychom tomu zabraňovali: Pane, jak jsme si to zasloužili?

Sochařská výzdoba kaple Redemptoris Mater ve Vatikánu

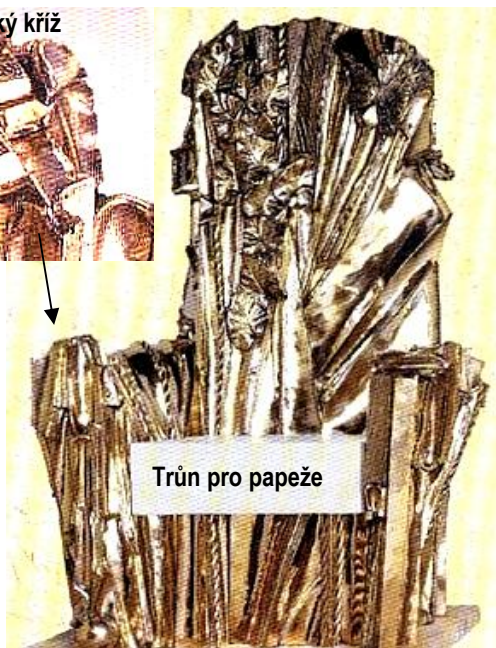
Pokaždé, když sedí papež na trůnu v kapli Redemptoris Mater ve Vatikánu, dotýká se pravou rukou reliéfu velkomoravského cyrilometodějského kříže, zvětšené repliky kříže, který archeologové vykopali v **Uherském Hradišti - Sadech**. Akademický sochař **Otmar Oliva z Velehradu** ho chápe jako symbol tisícileté křesťanské tradice v českých zemích a také jako jistou náhradu za svůj autorský podpis na plastické výzdobě papežské kaple. Vytvořil také kropenku, oltář, ambon, poutní kříž a oltářní svícny pro moderní kapli v apoštolském paláci. V díle vyjádřil podobu západní a východní církve na přelomu tisíciletí. Bronzový trůn, vysoký 152 cm, je záměrně zpracován v symbolických ostrých křivkách. Vyjadřuje nelehké poslání papeže, a proto nemá na opěradle za zády žádné měkké polstrování.

Působí jako **Mojžíšův planoucí keř**, který hoří, ale neubývá jej, nebo oživlá monumentální **skála**. Symbolický odkaz na Moravu zanechal Otmar Oliva v bronzovém oltáři. Hrst hlíny, posbírané před vchodem velehradské baziliky, uložil do skleněné dózy, na kterou kardinál P. Tomáš Špidlík napsal latinsky datum a místo. Za tuto práci obdržel Otmar Oliva řád Zlatého kříže Svatých Cyrila a Metoděje.

„Doma musím pořád myslet na Řím, ale v Římě nemohu nemyslet na Velehrad. V Římě přichází člověk do míst, kde si svatí Cyril a Metoděj nechali pokorně uznat své dobré úmysly a knihy. Smyslem a cílem jejich pouti ovšem byl stále Velehrad a plodem jejich cesty jsme i my. Útrapy věrozvěstů byly darem, který zůstává neopětován, protože zde dosud snad ani nebyl plně pochopen, natož přijat. Naše země jako by v sobě proroky dosud ještě nepřijala a nepohostila, ačkoliv právě cyrilometodějská mise nás poprvé integrovala do velkého světa.“ (O. Oliva)

Cyrilometodějský kříž

3. biskup litoměřický - církevní hodnosti a tituly **Hugo František Königsegg - Rottenfels**

Hugo František se narodil ve Vídni roku 1660. Rozhodnutím rodičů byl určen pro duchovní dráhu. Jeho kariéra začala již 25. února 1671, kdy obdržel ve věku 11 let (!) nižší svěcení od apoštolského nuncia ve Vídni. Téhož roku 12. srpna se stal kanovníkem ve Štrasburku. Dne 5. května 1687 byl jmenován velitelem pevnosti Salcburk. Kněžské svěcení obdržel až ve třiceti letech dne 20. května 1690 od arcibiskupa salcburského Jana Arnošta Thuna. Roku 1691 se stal proboštem v Solsstu ve Vestfálsku. Stále více se angažoval v politice. Většinu života prožil v Německu a Rakousku, kde dosáhl dalších hodností. Jeho prohabsburská činnost upevnila důvěru císaře Leopolda I. natolik, že ho určil nástupcem litoměřického biskupa.

Do Čech přijel poprvé, aby převzal titul probošta kapituly vyšehradské, tedy ještě jako mladý a nevysvěcený na kněze. Proboštu vyšehradskému patřil mimo jiné i zámek a statek v Žitenicích. Jelikož se Königseggovi zámek i s okolní krajinou velice líbil, dokončil roku 1699 jeho přestavbu. Mezitím ho arcibiskup Josef Klement Wittelsbach jmenoval děkanem kapituly v arcibiskupství v Kolíně nad Rýnem. Kolínští arcibiskupové měli již od roku 1273 svou rezidenci v Bonnu (do roku 1794). Königsegga ale čekaly další tituly: 15. ledna 1708 byl jmenován císařským zplnomocněncem v Dolnorýnském kraji, následně nejvyšším hofmistrem a tajným radou v Bonnu.

Litoměřický biskup Šternberk zemřel 12. dubna 1709 a Königsegg ihned svou žádost o litoměřické biskupství zopakoval. Papežské potvrzení na funkci litoměřického biskupa přišlo až 26. ledna 1710. Königsegg mohl dále držet obročí v Kolíně nad Rýnem, Bonnu a Štrasburku, ale ostatních se musel vzdát. Königsegg se tak zřekl i vyšehradského proboštví, z něhož pobíral 18 let důchody.

Jeho biskupské svěcení se konalo 7. července 1711 v Bratislavě. Do Litoměřic Königsegg ale nepospíchal a zůstával dále v Bonnu. Teprve za pět let se vypravil do svého sídelního města, kde se v katedrále Sv. Štěpána konala 11. října 1716 jeho intronizace, při níž byly rozhazovány zvláštní zlaté a stříbrné pamětní mince s datem 4. října 1716.

Vazby nového biskupa na Kolín a Bonn byly stále silné, a proto se v Litoměřicích zdržel jen jeden rok. Ihned potvrdil do funkce generálního vikáře Tobiáše Hübnera (1712-1715), jehož nástupcem se později stal Gottfried Hoffer von Lobenstein (1715-1720). V době nepřítomnosti Königsegga vykonával biskupská svěcení královéhradecký biskup Jan Adam Vratislav z Mitrovic, který se stal po Königseggovi dalším litoměřickým biskupem.

Špatný stav katedrály a nebezpečí zřícení východního chóru přiměly Königsegga k rozhodnutí budovu zrekonstruovat. Opravu však nezaplátil sám, jak bývalo zvykem, ale byla hrazena z tzv. solní pokladny ve výši 40 tisíc zlatých. Jelikož katedrála stále neměla důstojnou věž,

nechal Königsegg 23. prosince 1716 položit základní kámen k její výstavbě. Celý tzv. Dómský pahorek, kde stály hlavní budovy litoměřické diecéze, pak rozkázal ohradit zdí s branami. Za Königseggova episkopátu bylo v diecézi 79 duchovních a asi 150 tisíc věřících. Ze solní pokladny získal dalších 24 tisíc zlatých, z nichž založil dva nové kanonikáty (první a druhý Königseggovský), takže kapitula měla šest členů (děkana a kanonikáty Královský, Schleinitzovský, Cejnoviánský a dva Königseggovské).

Königsegg se poté vrátil do Bonnu a již nikdy Litoměřice nenavštívil. V Bonnu se opět ujal svých funkcí, které vykonával až do smrti. Zemřel 6. září 1720 na zámku v Bonnu. Důvodem, proč byl Königsegg přechodně pohřben v kapli sv. Barbory, byla nepřítomnost kurfiřta i kolínského arcibiskupa. Když se kurfiřt vrátil, rozhodl o čestnějším místě uložení ostatků litoměřického biskupa, v tzv. chóru sv. Petra, v kryptě pod varhanami, kde byl již pohřben arcibiskup kolínský Siegfried hrabě z Westerburgu (1274-1297). Když

v roce 1794 obsadili Francouzi Bonn, byla krypta zničena. V Münsteru za zdí původní krypty v dutině se až v dnešní době našly kosti, které výzkum určil jako pozůstatky kolínského arcibiskupa a litoměřického biskupa. Ty pak byly znovu pohřbeny v rajském dvoře křížové chodby (obr.).

podle J. Macka

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Tajenka: svátek Panny Marie v měsíci srpnu.

1. PUTYKA	7. DVOJATĚ
2. PŘEPRAT	8. PROJEVOVAT ZVUKEM
3. LEHKÝ (úkol)	9. LENOST (expresivně)
4. NEPELICHÁ	10. SCHOULIT
5. BAKELIT	11. LUPÍNEK
6. NEBE	NÁPOVĚDA: EBONIT

Test: svatí v srpnu

- Mučedník**, jenž byl upálen na roštu, je mu zasvěcen kostel v Jablonném (10.8.) A) Josef B) Antonín C) Vavřinec D) Roman
- Císařovna římská**, které se podařilo nalézt ve Svaté zemi Kristův kříž (18.8.) A) Helena B) Filomena C) Justina D) Debora
- Kazatel**, který ctí Dítě Ježíše a zvláště Pannu Marii, pocházel z Clairvaux (20.8.) A) Bruno B) Bedřich C) Benedikt D) Bernard
- Hříšník**, filosof a rétor, původem z Afriky, po obrácení biskupem v Hippo (28.8.) A) Ambrož B) Augustin C) Jeroným D) Řehoř

Znáš postavy Nového zákona? Who is who? _____

Byl jedním z 12 apoštolů. Měl přezdívku Didymos - bližнец. Byl věrný a poctivý. Nebyl ve večeradle, když se tam Ježíš ukázal ostatním apoštolům po svém zmrtvýchvstání. Nevěřil, že Ježíš vstal, a chtěl vidět jeho rány. Ježíš se mu ukázal a řekl mu: „Už nepochybuješ, ale věř!“ A on vyznal: „Pán můj a Bůh můj!“

Tajenka: Nanebe vzeti
Panny Marie Test: 1C
2A, 3D, 4B Postava NZ:
Tomáš

Laické sdružení svatého Dominika v Jirkově

Dne 28.8. si připomínáme **100 let od beatifikace Svaté Paní Zdislavy**, která je patronkou české dominikánské rodiny. Přitažlivost sv. Zdislavy se projevuje velkým počtem poutníků, kteří navštěvují její hrob. Její působení a duchovní odkaz jsou v církvi stále živé také tím, že je patronkou a inspirátorkou řeholních společenství, dobročinných projektů a dalších zařízení a institucí. Postupně si představíme ty, které jsou přímo spojeny s naší dominikánskou rodinou. Jedná se o **Českou kongregaci sester dominikánek, Dílo blažené Zdislavy** a občanské sdružení **Rodina sv. Zdislavy**.

Tento „seriál“ nám je chce nejen představit, ale také připomenout, že svatá Zdislava skrze tato díla stále koná obdivuhodné skutky.

Česká kongregace sester dominikánek.

Paní Zdislavu jsme si zvolily za patronku pro její ctnosti, zvláště příklad života v Boží přítomnosti. Byla obdarována milostí stále se myslí pozvedat k Bohu a zároveň svědomitě pečovat o bližní. O totéž šlo i sestrám – spojit v denním životě kontemplaci se službou druhým ve školách, v domovech důchodců, u mentálně postižených.

Zdislava, hradní paní, spolupracovala s bratry dominikány, kteří byli v Jablonném v Podještědí, pomáhala jim při stavbě kostela. Právem můžeme soudit, že byla přijata do řádu sv. Dominika jako laická sestra – první dominikánka v naší zemi. Paní Zdislava je nám blízká i tím, že se narodila na Moravě ze vznešeného rodu a provdala se do Čech, kde žila na hradě Lemberku. Sestrám velmi záleželo na tom, aby v našich školách a zařízeních zněla česká řeč, vládl český duch. Důvěra v mocnou přímlovu paní Zdislavy u Pána Boha sestry sílila zvláště v těžkých válečných dobách první a druhé světové války, i v době čtyřicetileté komunistické totality.

I v dnešní době plně nepokojů, násilí, strachu, narušených vztahů nám září příklad života sv. Zdislavy. Její věrnost a láska k manželovi, který byl často mimo svoji rodinu ve službách krále, věrnost rodině, svým čtyřem dětem, ochota pomáhat druhým, pramenila z věrnosti a lásky k Bohu.

Kongregace si vyvolila paní Zdislavu za ochránkyni, přímlovkyni a matku. Prosíme ji, říká sr. Slavomíra, aby nás vedla po cestách svatosti vždy blíž k Bohu a bližním, abychom se snažily podobně jako ona **spojovat modlitbu s láskyplnou službou těm, které potkáváme** na naší cestě životem. – Zdislavo, matko svatého života, oroduj za nás a za naše rodiny!

z OPuscula vybrala ses. Zdislava

Podhůří, dřívě Šimperk a německy **Schimberg**, leželo poblíž zámku Jezeří, 3,5 km

SSV od Jirkova v nadmořské výšce 310 m. Osada se kdysi jmenovala Schönberg - **krásná hora** a někdy i Schönburg - krásný hrad. Nový český název byl odvozen z polohy vesnice v podhůří a začal se užívat až v roce 1950. V roce 1967 bylo na katastru Podhůří, v nadmořské výšce cca 660 m, objeveno sídliště knovízské kultury, šlo zde zřejmě o **hornickou činnost**. Roku 1579 patřilo Podhůří k panství Ervěnice, po Bílé hoře je koupil Vilém ml. z Lobkovic a připojil je ke svému panství **Nové Sedlo - Jezeří**. Celá tato oblast byla od severu chráněná horami a k jihu otevřená, což vytvářelo výhodné podmínky pro rozvoj zemědělství a **ovocnářství**. Rozšířeno zde bylo i včelařství. Podhůří však leželo v tzv. jirkovské uhelné pánvi a první důl zde byl otevřen již v 70. letech 18. století. V budovách, ve kterých byly původně odvodňovací pumpy, pak byla zřízena prádelna bavlny a později soustružna. Ke konci 50. let zde byla otevřena papírna. Ta ale vzápětí vyhořela a budovy zůstaly prázdné až do roku 1870, kdy byly přestavěny na výrobu vaty.

Podhůří mělo dostatek studní, potok a 2 rybníky - jeden malý a pod vesnicí velký, který vznikl zatopením bývalého dolu. V letech 1902 - 1904 dal kníže Mořic z Lobkovic postavit vodní **nádrž Jezeří**. Zásobovala vodou Kundratice s Boudami, Jezeří, Ervěnice a Holešice. V roce 1979 bylo Podhůří vysídleno kvůli důlní činnosti.

Ve vsi byl pozdně barokní kostelík z roku 1775, rozšířený roku 1893. Ves patřila do farnosti Nové Sedlo nad Bílinou.

podle Z. Binterové

Citát na srpen: **Krása je potřebná na svatbu, láska na každý den.**
(finské přísloví)

Cena 5 Kč. Vydává Děkanství Jirkov (www.jirkov.farnost.cz) e-mail: farajirkov@tiscali.cz